

Bij Lieve

Zo noemde de kruidenierszaak van Lieve Ghevaert en echtgenoot Franky Derpoorter op De Kinkhoorn.

Eind november 2006 sloot die zaak, na 35 jaar, de deuren.

Voor Heyst Leeft alvast een reden om eens op bezoek te gaan en eens te horen hoe ze het stellen.

Om even te situeren: Lieve is de dochter van Oscar Ghevaert en van Simone Pyckavet. En de kleindochter van Louise Dogimont.

Het commercant-zijn zit haar dus zeker in het bloed.

Vader Oscar kennen we allemaal als schilder, maar dan op twee manieren : huisschilder en kunstschilder. In héél wat Heistse woningen hangt er wel een doek van Oscar met een mooi zicht... of een mooi gezicht.

Moeder Simone Pyckavet had een winkel met seizoensartikelen op de hoek van de Louis Parentstraat en de Eerste-Geniestraat.

Ze zat graag in haar stoel aan de voordeur in de zon, permanent ter beschikking van de klanten.

Aan de overkant hoek Louis Parentstraat en De Kinkhoorn (of de Square) had tante Marguerite (echtg. Omer Denoyel) een kruidenierswinkeltje.

Het team : Lieve met man Franky en dochters Hilde en Els

Vroeger was er op de Square veel commercie.

Er was immers ook de kruidenierszaak van Vandenbussche, de zaak MABEL, de agence Dewispelaere, de viswinkel Pieters en de kruidenierszaak van Hots. En het kroonjuweel van de Square was natuurlijk het Square Hotel!

Later kwam er ook nog een frituur.

Het plein in Engelse stijl, net zoals de ganze Louis Parentstraat, had een bijzondere charme en een eigen leven.

De mensen kenden elkaar en de toeristen die voor langere periodes elkaar terugkwamen kenden ook de omgeving.
Elke winkel had zijn vaste klanten.

Het was in 1971 dat het pas gehuwd koppel de winkel van tante Marguerite overnam. Ze hielden het 35 jaar vol.

Maar dat was ook een hele evolutie. Van klein dorpswinkeltje met beperkt aanbod evolueerde de zaak tot een volwaardige kruidenierszaak met zeer ruim aanbod zodat inwoners en toeristen er hun gading vonden.

Lieve hield er aan om trouw te blijven aan haar leveranciers, zelfs als die van naam veranderden door overname bijvoorbeeld.

De eerste jaren bleef de zaak 6 maanden ononderbroken open, ten behoeve van de toeristen. Toen was dat nog mode dat de middenstanders geen sluitingsdag(en) namen tijdens het seizoen.

Het geld moest verdiend worden terwijl het beschikbaar was !

De zes overblijvende maanden waren rustiger...

Zelden werd er gewerkt met personeel, de mensen wilden het vertrouwde gezicht en zelf bleef Lieve immer stand by.

Als handelaarster bouwde Lieve een vertrouwensrelatie op met de klanten en de buurt. Zij had heel wat sleutels van gebouwen die zij moest afgeven als er nieuwe toeristen op het appartement kwamen, of gewoon om af en toe eens een kijkje te nemen als de eigenaars voor langere periodes afwezig waren.

Als handelaarster was Lieve steeds thuis, en kreeg ze de hulp van haar dochters Hilde en Els, en natuurlijk van echtgenoot Franky.

Maar eigenlijk was ze ook de gevangene van de zaak, wat ze nu pas goed beseft.

Er was geen tijd om op reis te gaan om of er eens tussenuit te gaan. Het was haar taak de zaak te openen en de zaak te sluiten.

Daarom moet ze nu leren boodschappen doen.

Het doet vreemd aan om met een karretje rond te rijden in de winkel om er de producten te kopen die men zelf in de winkel had. Maar dat went en... mijn zuster is een goede lerares.

Maar het was niet alleen de zaak die evolueerde, ook de omgeving.

Momenteel breekt men de Louis Parentstraat af en straks schiet er niets meer over van die mooie huisjes van de vroegere grondeigenaar Louis Parent, naar wie de straat genoemd werd.

Dezelfde stijl van huisjes vind je terug op het plein De Kinkhoorn (voor de fusie noemde dat de Square).

Het plein zelf werd een eerste keer grondig heraanlegd in 1967 naar aanleiding van het project Heist Knokke Lichtstad in 1968.

Er werd een grote fontein geïnstalleerd die veelkleurig verlicht werd en een schouwspel van water en licht ten beste gaf.

Maar helaas, de fontein had geen lang leven beschoren want er was vandalisme en daardoor veel defecten.

En de kinderen ploeterden graag in de waterplas, wat ook de bedoeling niet was.

Later heeft men dan het plein opengebrouwen voor ondergrondse garages en de kelk van de fontein werd één grote bloembak, in totaal drie.

Nu is het plein opnieuw mooi en gezellig, met bloemen en banken, maar wordt de rust verstoord door de vele bouwwerken.

Maar ja, men kan geen eieren eten zonder de schaal te breken...

André Desmidt